

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 221/2010-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. júna 2010 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. D. G., správkyne konkurznej podstaty úpadcu G..., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd prípisom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VI/2 Pz 110/10-9 z 3. marca 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. D. G., správkyne konkurznej podstaty úpadcu G..., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. mája 2010 doručená sťažnosť JUDr. D. G., správkyne konkurznej podstaty úpadcu G... (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) prípisom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. VI/2 Pz 110/10-9 z 3. marca 2010, ktorým odložila podnet sťažovateľky na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1 Cbi 6/2007 z 15. januára 2009 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu G... (ďalej aj „úpadca“) podala 10. augusta 2009 generálnej prokuratúre podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti napadnutému rozsudku okresného súdu, ktorým tento súd určil, že pohľadávka spoločnosti A., s. r. o., B., uplatnená v konkurznom konaní na majetok spoločnosti A., s. r. o. v konkurze, B., v sume 10 000 000 Sk je zistená, čo sa týka právneho dôvodu i výšky. Predmetná pohľadávka vznikla z titulu nezaplatenia kúpnej ceny za nehnuteľný majetok (nehnutelnosti zapísané na LV č. 1201, kat. územie...) O existencii napadnutého rozsudku okresného súdu sa dozvedela sťažovateľka náhodne, a to z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 52 Cbi 52/2006-237 vydaného v právnej veci navrhovateľa A., s. r. o., B., proti sťažovateľke, v konaní o vylúčení vecí (nehnutelností zapísaných na LV č. 1201, kat. územie...) zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu, ktorým krajský súd nepripustil, aby z tohto konania vystúpil navrhovateľ A., s. r. o., B., a na jeho miesto vstúpil JUDr. J. P., B., správca konkurznej podstaty A., s. r. o. v konkurze, B.

Sťažovateľka dôvodí, že nebola účastníčkou konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 1 Cbi 6/2007, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok okresného súdu, hoci predmetom tohto súdneho konania bola pohľadávka, ktorá mala vzniknúť predajom nehnuteľného majetku (nehnutelnosti zapísané na LV č. 1201, kat. územie...) patriaceho do súpisu konkurznej podstaty úpadcu už od roku 2006. Ďalej sťažovateľka podrobne opisuje, akým spôsobom došlo k „predaju“ nehnuteľností zapísaných na LV č. 1201, kat. územie..., a odôvodňuje, v čom vidí porušenie platnej právnej úpravy týkajúcej sa konkurzného konania.

Keďže podľa názoru sťažovateľky bol napadnutým rozsudkom okresného súdu porušený zákon, domáhala sa na generálnej prokuratúre podania mimoriadneho dovolania. Generálna prokuratúra „*písomným podaním*“ č. k. VI/2 Pz 110/10-9 z 3. marca 2010 sťažovateľke oznámila, že nie je osobou oprávnenou na podanie podnetu v zmysle § 243e ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a že nie sú kumulatívne splnené predpoklady podľa toho istého ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Tieto zistenia a právne závery generálnej prokuratúry považuje sťažovateľka za také, ktoré „*nie sú v súlade so skutkovými zisteniami ani v súlade s platnou právnou úpravou. Sú výsledkom takej interpretácie ustanovenia § 243e ods. 1 OSP, ktorá je v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti.*“. Ako však vyplýva z predmetného „*písomného podania*“, generálna prokuratúra z dôvodu možnosti podať mimoriadne dovolanie podľa § 243e ods. 4 OSP preskúmala vecnú správnosť napadnutého uznesenia okresného súdu a skonštatovala, že nie sú dané dôvody na podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom.

Sťažovateľka preto navrhuje, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a vydal tento nálezh:

„- Generálna prokuratúra Slovenskej republiky porušila základné práva a slobody sťažovateľa vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd svojím rozhodnutím – písomné podanie GP SR VI/2 Pz 110/10-9 zo dňa 3. marca 2010 o odložení podnetu sťažovateľa na mimoriadne dovolanie zo dňa 10. 08. 2009,

- Rozhodnutie GP SR – písomné podanie GP SR VI/2 Pz 110/10-9 zo dňa 3. marca 2010 o odložení podnetu sťažovateľa na mimoriadne dovolanie zo dňa 10. 08. 2009 sa zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie,

- priznáva sťažovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 331 939 Eur...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného textu § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní

ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru pripísom generálnej prokuratúry č. k. VI/2 Pz 110/10-9 z 3. marca 2010.

Namietané porušenie označených práv spočíva podľa sťažovateľky v tom, že generálna prokuratúra jej neposkytla ústavou garantovanú právnu ochranu v požadovanej kvalite a jej podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti napadnutému rozsudku okresného súdu odložila s odôvodnením, že bol podaný neoprávnenou osobou, čo je podľa jej názoru s poukazom na skutkové okolnosti prípadu „*v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti*“.

Ústavný súd však zistil, že generálna prokuratúra aj napriek tomuto konštatovaniu preskúmala vecnú správnosť napadnutého rozsudku okresného súdu, a to z hľadiska možnosti podať mimoriadne dovolanie generálnym prokurátorom podľa § 243e ods. 4 OSP, dospejúc k záveru, že nie sú dané dôvody na podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom, keď uviedla:

„Konajúci súd žalobe vyhovel na základe vyjadrenia žalovaného – správca konkurznej podstaty úpadcu A. JUDr. P., ktorý na pojednávaní konanom 15. januára 2009 súhlasil so žalobou a navrhol jej vyhovieť v plnom rozsahu. Predchádzajúci správca pohľadávku poprel z dôvodu nezaplatenia kúpnej ceny. Nový správca svojím vyjadrením negoval tvrdenie predchádzajúceho správca.

Nakoľko žalovaný uznal uplatnený nárok, súd správne žalobe vyhovel.

K Vašej námietke, že pohľadávka uplatnená v konaní pred Okresným súdom Bratislava I mala vzniknúť titulom nezaplatenia kúpnej ceny za nehnuteľný majetok, ktorý je predmetom skôr začatého a doteraz neskončeného konania vedeného pred Krajským súdom v Banskej Bystrici sp. zn. 52 Cbi 52/2006 o vylúčenie veci z konkurznej podstaty, nemôže tvoriť prekážku litispendencie podľa § 83 OSP, nakoľko nejde o rovnaký okruh účastníka, ani rovnaký predmet konania.

Taktiež sa nestotožňujem s Vaším stanoviskom, že ste mali byť účastníčkou konania vedeného Okresným súdom Bratislava I.

Konkurz na majetok úpadcu A., s. r. o., bol vyhlásený súdom 1. februára 2007, teda sa naň vzťahuje režim zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácie (ZKR).

Incidenčná žaloba je upravená v § 32 ods. 6 ZKR, z ktorej vyplýva, že žaloba na určenie popretej pohľadávky sa podáva proti správcovi (pasívna legitímácia). V konkurznom konaní úpadcu A., s. r. o., ste neboli ustanovená za správcu konkurznej podstaty, teda neexistoval zákonný dôvod, aby ste boli účastníčkou konania. Okruh účastníkov je vymedzený § 32 ods. 6 ZKR: aktívne legitimovaný je veriteľ popretej pohľadávky a pasívne legitimovaný je správca. V konaní ste mohli vystupovať v pozícii vedľajšieho účastníka za splnenia podmienok uvedených v § 93 OSP.“

Generálna prokuratúra až po tomto vysvetlení podnet sťažovateľky odložila.

Jadrom sťažnosti bola nespokojnosť sťažovateľky so závermi, ku ktorým generálna prokuratúra dospela. Skutočnosť, že generálna prokuratúra nepostupovala v súlade s predstavami sťažovateľky, však nemôže celkom zjavne zakladať porušenie jej základných práv.

Ústavný súd napokon uvádza, že zákonné predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v § 243e a nasl. OSP. Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, využitie ktorého ako procesného inštitútu patrí výlučne generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“). To znamená, že nejde o základné právo sťažovateľky, ktoré by bolo možné zahrnúť pod čl. 46 ods. 1 ústavy, prípadne právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na vyhovenie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Z obsahu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy možno vyvodiť len

povinnosť, aby sa prokurátor podnetom sťažovateľa zaoberal podľa príslušných ustanovení zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov. Je však na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05).

Uvedené potvrdzuje aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), z ktorej vyplýva, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj konanie o mimoriadnom dovolaní (m. m. IV. ÚS 382/09, I. ÚS 5/02). Podľa názoru ústavného súdu vzhľadom na kritériá vyplývajúce z judikatúry ESLP (pozri napr. A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. marca 2003, § 46, a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru) čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je v danom kontexte (civilnom aspekte) aplikovateľný na toto konanie.

Ústavný súd opierajúc sa o uvedené dospel k záveru, že nevyužitie práva generálneho prokurátora podať vo veci sťažovateľky mimoriadne dovolanie nie je v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keď navyše v postupe generálneho prokurátúra ústavný súd nezahliadol arbitrárnosť a posúdil ho ako ústavne akceptovateľný.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júna 2010